

Hladina

Voda není nikdy zcela upřímná. Promlouvá skrze vlny, které se spolu dohadují a jen málokdo jim rozumí. Nemnohé ryby se jejich jazyku naučily, nemnohé mu porozuměly, jen málokteré jim dovedou odpovídat. Jen vítr zná zcela jistě jejich řeč a hovoří k nim, zatímco ony promlouvají k němu. S nimi se pře a s nimi s oblibou laškuje, když se jej ptají „Kdo jsou ti ztracenci na lodi bez vesel?“, když se jej táží „Kdo jsou ti zubožení hladem a žízní, co leží na našich tělech, které vždy a všude jsou?“, a když k němu řkou „Tak mluv přeci a pověz, kam ty mrtvé vezeš.“

Ale vítr se jen s úšklebkem položí na vodní hladinu a potom uchopí zbytky vraku, který bez života, bez duše se smutně jen kolíbá ve vodních vlnách, vydán a odevzdán na milost a nemilost osudu. Rackové v bílých perutích, bílých jako ohlodané kosti, krouží skřehotajíce nad korábem, co na své palubě nese posledních pět mužů.

A vítr se samolibě snese dolů k lodi a oblečen v pera racků, přejíždí pěti mrtvým, jimž srdce ještě bijí, svými dlaněmi po tváři a jednomu tančí posměšně ve vlasech a strhává mu je do očí, druhému pak bere z rukou lana plachet, která loď už dávno neřídí. Třetímu fouká chladný vánek do rozšklebené rány na noze, plné hnisu a krve. U čtvrtého se jen zastaví a tomu pátému z hlavy sebere klobouk. Nese jej pár kroků, přes palubu plující rakve a potom jej vmete do vln, co jej jako archu posledního človíčka ženou pryč od zraku těch pěti.

Pět párů očí, co hledí do dále za kloboukem mizejícím v bílé pěně osamělých vln. Devět párů očí, co zírání na těch prvních pět a vyhlíží smrt. Devět párů očí, co s hladem a krutostí křičí: „Zemřou, zemřou“. A těch pět párů očí cítí, těch pět párů rozumí žalmu, který nese se s radostí hravého děcka, jako requiem pro úsměv umrlce. Jen devět párů očí racků hledí na to utrpení.

A loď dál brázdí hladinu moře a nenechavé vlny hladí roztráštěný kýl, toužebně k lodníkům mručí, toužebně je k sobě volají, zatím co ryby v hlubinách tuší velké hody na večerní hladině oceánu.

Slunce za sebou nechává zčechnané rudozlaté polštáře mraků a vítr je rozfoukává po obloze. Pět zraků civí jako u vytržení do dálky nad obzorem a ty zraky se přímo vpíjí do koróny krvavých šperků, které slunce do oblohy vytevalo. Šperků, jaké v podpalubí ještě jsou. Takových, kvůli nimž se nechali zanést od domova tak daleko. Na širé moře bez konce, do nedozírných hlubin bez dna. A už ani neví, zda jsou ještě nad hladinou.

Jen rackové, jako vyslanci blízkého břehu jim dělají společnost, ale ne teď. Teď už nekrouží jim nad hlavami, ani nevyzpěvují své kruté písně. Jejich hlasy utichly a jejich křídla, bělostná jako padlý sníh na palouky kopretin se v reji přebujarém rozlétly ke svým hnízdům na souši. A tam sykavými hlasy zpravují své syny a dcery o hostině, která na dřevěném podnosu v náručí vln a za zpěvu větru pomalu se jim chystá.

Chladná noc přinese klidu jen nemálo a v jejích útrobach se nenasytně ukrývá smrt. Stejně tak jako v očích racků, stejně tak jako v náručí vln. Je zahalena do baldachýnu pod černými nebesy a halí se v něm jako v róbě kajícíka, co přišel za knězem.

Přes moře do nekonečných dálav pod černou oblohou a nad modrou hladinou zní neslyšitelný zpěv žalosti čtyř živých. Leč ústa pátá jej nepějí. Jsou zmodralá a bez dechu. A po chvíli je naplní slaná voda jako balzám zhynulé duše, která ztratila své tělo někde v labyrintu vln, co se táhnou od jednoho konce světa k druhému.

Ve vlnách vypuká radostný halas a rej malých i velkých, protože se podává hostina.

Čtyři duše. Slunce se stravuje hladem a žízni těch čtyř. Ujídá z něj a popíjí plnými douškou a vycucává zbylý život. Čtyři stíny na palubě vraku vrávorají v delíriu a znovu slyší zřetelně ty hlasy z oblohy. Nepřemýšlejí o smrti, nepředstavují si umírání. Spí a zdá se jim sen a snad se brzy probudí.

O půlnoci, když plachty prosvítá bílý kotouč měsíce, se probudí čtvrtý.

A z vod je slyšet lomoz a povyk, křepčení a shon, protože se podává hostina.

Tři duše. Tři duše už netíží hlad, tři duše už nenízí žízeň. Tři duše už neví, kdo je smrt a jak chodívá vznešeně oblečená. Tři duše už nemají jitřní šarlat nad hlavou a modrý samet po kýlem. Oči se jim lesknou, svítí jako diamanty a bílé dámy si je už ve svých bílých rukavičkách chtivými pohledy vybírají. Kromě těchhle ženštin, co pokřikují do nebes, by o ně již nikdo nestál. Ztratily svou barvu a přišly o svůj lesk, zapomněly, jak vypadá útěcha.

Dál plují za hejnem racků k pevnině a s dalším sluncem vidí její kontury zalité paletou rudých odstínů. Jako kdyby krev stékala po úbočích hor, které se tyčí z kousku pevné země s takovou jistotou a noblesou, jako sochy svatých. Ale poutníků je zas o jednoho míň. V noci se umrlec vrhl do vln, jako by v nich hledal spásu a záchranu. Snad j i našel.

V noci byla z vody slyšet veselá muzika, to protože se podávala hostina.

Dvě duše. Když připluli ke břehu, loď se zakousla do písku a z jejích útrob se ve zlatém svitu vyvalila drahocenná střeva, horká jako hlad po bohatství. Stoupala z nich pára, když ta zlatá střeva vynášeli na břeh.

Teď tu stojí a hledí na loď, která ztroskotala. Měličiny se jim vysmívají. Mají hluboké hlasy. Svě poklady zachraňují a vysvobozují ze spárů nenechavých vln. Pro koho? To nikdo netuší.

Klestili si cestu neprostupným porostem, hradbou stromů, které doslova bránily střed ostrova jako neposkvritelný svatostánek. Setkávali se se zvěří, která na ně posměšně hleděla. Nebála se lidí, anebo věděla, že na těchto mrtvolách není nic, co by nahánělo strach.

Ze země, z kmenů, z listů stromů stoupal bělavý závoj mlh a zahaloval k nebi se tyčící větve do bílého hávu a ten pak stékal po mohutných kmenech jako med zpátky dolů k zemi.

Stromy si šeptaly tklivými hlasy o osudu těch dvou. Nabádaly je, aby nepostupovali dál. Natahovaly své dlouhé údy jako prsty přistiženého zločince a klátily s nimi v pravidelných pohybech kyvadla.

Dvojce trosečníků už skoro došla na konec zarostlého území stromů, do středu ostrova, kde se rozebíhala do všech stran nevelká planina. Travnatá mýtina, kterou snad vytvořilo na tomto místě žhavé oko měsíce ze smuteční noci jejich příjezdu. A uprostřed, kde i trávy bylo jenom pomálu... Řada křížů. Křížů postavených vysoko do náruče všemohoucího, křížů, které se s vrzáním viklaly

v kroužení větru, křížů, které stály velké jako ráhno lodi a jinde zase malé, jako by tu zemřel trpaslík. Byly jich zástupy. Neotesaných křížů sbitých jen několika dlouhými hřeby nebo svázanými lanem. Vrhaly stín na dva trosečníky.

Opodál těch křížů ležela mrtvola. Jako věčný divák děsivého sloupořadí krucifixů. Zbyly jen kosti, vybělené od slunce a od zubů dravců, co se krčily za záclonou z listí a lidí se nebály. Hovořily se stromy o osudu těch dvou. A ti dva shlíželi na smutného umrlce, který zakopal ty, co se s ním dělili o smrt na ostrově, ale on sám zůstal nepohřben.

Přišla noc a k ránu se vytratila. Přišlo jitro a našlo za stromy, na mýtině, uprostřed lesa křížů dvě další mrtvoly. Každá jako propustku ze světa držela v pravici pistoli bez náboje, a každá z nich jako stříbrnou kartu vysvobození nese si v prsou malý úlomek z ráje.

Ozval se zpěv mladých i starých, oblečených v bílé pohřební rubáše. Slétly se, jak slibovali na hodokvas. Byl slyšet šum peří a křik hladovců, to protože se podávala hostina.